

er dyr, man arbejder med og ikke maskiner. Den grundlæggende del kan vi selvfølgelig ikke ændre med en dyrlægelov. Men vi kan alligevel gå ud og sikre, at der bliver en rimelig kontrol fra det offentlige med, at der ikke sker dyremis-handlinger eller behandling af dyr, som ikke er etisk forsvarlige.

Jeg er desværre bange for, at det ikke kun er landevejsdyrlæger, der er problemet. Jeg tror, at problemet er lidt større end det, man sådan almindeligvis har kaldt for problemet med motorvejsdyrlæger, tror jeg, man kalder dem.

Vi synes, at landmanden naturligt først og fremmest har ansvaret for dyrenes velfærd. Det er der ingen tvivl om. De praktiserende dyrlæger skal vejlede landmanden og påpege, hvis dyrene er opstaldet på en uhensigtsmæssig måde, der betyder dårlig eller halvdårlig dyrevelfærd.

I tilfælde af vanrøgt skal dyrlægen naturligvis straks foretage en anmeldelse til myndighederne, men det betyder altså ikke, at de praktiserende dyrlæger kan udføre en tilstrækkelig dyrevelfærdskontrol alene. Man skal huske på, at de praktiserende dyrlæger er lønnet af landmanden, og derfor kan man ikke forvente en fuldstændig uvildig vurdering.

Her er der behov for, at det offentlige tager en stor del af kontrolopgaven. Det kan gøres på flere måder. Man kunne jo have en hærskare af offentligt ansatte dyrlæger til at være kontrollanter ude i besætningerne indtil flere gange om året. Det er jeg ikke så sikker på vil være en god løsning bl.a. på grund af økonomien. Jeg tror, man skal se sig om efter andre løsningsmodeller, og jeg vil godt gøre opmærksom på, at Dansk Dyrlægeforenings formand, Per Thorup, offentligt har fremlagt et bud, som jeg finder virker ret fornuftigt.

Forslaget går kort fortalt ud på, at dyrlægen ved hvert rådgivningsbesøg noterer besættningens dyrevelfærdstilstand i journalen. En gang om året indsendes en statusrapport, som er underskrevet af både dyrlægen og landmanden til veterinærtjenesten, der så kan anvende rapporten ved udvælgelsen af besøg efter den nye 5-pct.-ordning, som er gældende fra den 1. januar 2004. Det forekommer mig at være en rimelig ubureaukratisk og praktisk gennemførlig model. Hvorvidt 5 pct. velfærdsbesøg så er nok, er jeg langt fra overbevist om, men det vil vi vende tilbage til.

Vi vil gå ind i udvalgsarbejdet med henblik på at få et godt resultat ud af den her lovgivning.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg er lige ved at sige her, at jeg er ved at mene, at hr. Kristen Touborg er kommet lidt for langt væk fra det praktiske landmandsliv. Sagen er jo, at via gødningsregnskab kommer de fra Plantedirektoratet og kontrollerer. De tæller dyr og det hele. Vi har Vestat, vi har rejseholdet for kvæg, og nu kommer der kontrol af øremærket. Der er efterhånden rigeligt med forskellige personer, der kommer ind og ser på disse dyr, og der er vel ingen af disse stalde, der bygges i dag, som ikke er bygget ud fra, som vi siger, at dyrene skal have den bedste velfærd, der kan findes til dem på nuværende tidspunkt.

Kl. 21.30

Endelig har vi jo i den sidste ende et sted, hvor der i hvert fald overhovedet ikke kan være et problem landmanden og dyrlægen imellem, og det er på slagteriet. Der har vi måske nok hidtil manglet, at dyr med benproblemer og med såkaldte skuldarsår blev afvist, men når vi kommer derhen, er vi nok mere ovre i dyreværnsloven end i denne. Men der er masser af muligheder i øjeblikket. Og den med, at man er afhængig, fordi man får sin betaling af landmanden, vil jeg sige er for langt ude.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Jens Kirk, at vi ikke vil kontrol for kontrollens skyld, men vi vil have en tilstrækkelig kontrol til, at vi kan have en ordentlig dyrevelfærd.

Når hr. Jens Kirk siger, at der er rigelig kontrol i forvejen, så må jeg jo minde om, at sagen om skuldarsår, som er højaktuel lige nu, sådan set ikke er af ny dato. Den har vel i hvert fald eksisteret i 15 år. Så det er jo ikke tegn på, at kontrollen har været god nok.

Så vil jeg medgive, at der har også været nogle dyrlæger på slagterierne, som ikke har råbt op om, at der var urimelige forhold i forbindelse med f.eks. skuldarsår. Men det må jo betyde, at der må være en minister, der nærmere præciserer, hvad det er, der skal ses efter, og hvordan der skal skrives ind, så det må vi jo nok herinde tage en del af ansvaret for.